

Koncert med Hans Knudsen Jump Band

Sommervarm eftermiddag i september med hot jazz.

Eftermiddagens koncert med Jumpbandet var endnu en understregning af, at en jazzkoncerts succes står og falder med de musikere, der står på scenen. Er de inspirerede, har de bevaret spilleglæden og er de klar til at give den gas lige nu og her for det publikum, der sidder forventningsfulde nede i den fyldte sal? Det var i høj grad tilfældet for den erfarne kvartet på trods af, at orkesterleder, pianist og sanger Hans Knudsen oplyste os om, at kvartetten, hvilket vil sige Hans Leonardo, saxofoner og klarinet, Jens Sølund på bas og Henrik Simonsen på trommer nu havde spillet sammen i 31 år.

Vi fik en sprudlende koncert med fire veloplagte musikere, der behersker hver deres instrumenter til fuldkommenhed og nærmest er vokset sammen med dem, så de alle leverede improvisationer og sammenspil af højeste klasse.

Efter et intronummer, hvor musikerne blev præsenteret, fik vi "Old Fashion Love" med fine soli af Hans Knudsen og Sølund og derefter Fats Domino - nummeret "My Blue Haven"

I det gamle King Olivernummer "Someday Sweetheart" var Hans Leonardos saxofon erstattet af klarinetten, og vi fik en spændende, nyfortolket udgave af det klassiske New Orleans - nummer.

Så fulgte "Flip, Flop & Fly" - et Rhythm and Blues nummer fra 1955, der blev spillet og sunget med kvartetens karakteristisk kraftfulde sound og "September Song", et musicalnummer fra 1938 komponeret af den tysk-amerikanske komponist Kurt Weill.

"Midnight in Frederikssund" som Hans Leonardo kommenterede med, at Jens Sølund bare skulle blære sig med dette nummer, var komponeret af Jens Sølund. Og hans fortræffelige, overbevisende og melodiske basspil kom virkelig til sin ret samtidig med, at Hans Leonardo tog tid på soloen med sit armbåndsur og bagefter med smil på læben kunne oplyse, at denne bassolo havde slået verdensrekord med hensyn til længde.

Så fulgte "I Can't Stop Loving You" - et Elvis Presley-nummer fra 1969 solidt swingende i højt tempo med elegant pianospil og en lige så elegant afslutning og "Sweet Substitute" fra 1940 skrevet af den verdensberømte amerikanske pianist Jelly Roll Morton. Sidstnævnte blev spillet af Hans K på samme høje niveau som komponistens, krydret med endnu en af Sølunds sublime bassoloer.

"Swanee River" et traditionelt jazznummer, her udført i boogie-woogie stil med virtuost piano, blødt saxofonspil og inciterende trommespil fra Simonsen, hvor sidstnævnte også i dette nummer skabte den uundværlige swingende og dynamiske baggrund.

Efter pausen indledtes sættet med "I'm walkin'" af Fats Domino. Herefter blev koncerten nærmest en form for jamsession, idet Niels Elberling, som i øvrigt var med til at oprette SeaSide Jazz Club i sin tid og nuværende revisor i klubben, satte sig ved pianoet og leverede to udmærkede numre. Det er altid spændende for os nede i salen, når der pludselig indtræder en ny musiker i et sammentømret orkester. Hans gode pianospil blev vel modtaget med gode soli af bas og trommer og ikke mindst flot saxofonspil i hans andet nummer.

Så fulgte "South of the Border, Down Mexico Way" - en populærfilmmelodi fra 1939, og fra det kendte Elvis-nummer "Love me tender" gik man direkte over i det verdenskendte nummer "St. Thomas" oprindeligt spillet af den amerikanske saxofonist Sonny Rollins. Her blev den spillet overbevisende, kraftfuldt og virtuost med Hans Leonardo i centrum.

Vi hørte også "Shake That Thing" et tidligt bluesnummer fra 1925 er skrevet af Papa Charlie Jackson og "Mandy Make Up Your Mind" en standardsang fra 1920-erne.

Gennem koncertens sidste melodi "Blue Berry Hill" præsenterede Hans Knudsen endnu engang kvartetens medlemmer.

Med et barnebarn ved sin side og et oldebarn på armen takkede Finn Amorsen orkestret for en god koncert. Han oplyste os også om efterårets koncerter, mens vi nede i salen kunne glæde os over endnu et fint arrangement i SeaSide Jazz Club med et orkester, som holder en særlig jazzgenre i live på allerbedste vis.

Stående applaus fra publikum resulterede dog i et ekstranummer, hvor Hans Leonardo sammen med de øvrige endnu engang demonstrerede den musikalske kvalitet og spilleglæde, som havde præget hele koncerten.

Mogens Lerbech